

var mindre klædelig; disse Protesttog, disse Protestmøder, disse flammende Resolutioner virkede ikke tiltalende; ved at blæse lidt mindre voldsomt i Basun og ved at anvende en Smule Maadehold i Angrebene paa Finansministeren og os, der have stemt for Loven, tror jeg, at man kunde have opnaaet det samme Resultat. Det er i det hele taget strenge Herrer, der for Tiden sidde i Orkesterforeningens Bestyrelse. I Øjeblikket ere de i Konflikt med samtlige københavnske Privatteatre. De have overfor disses Direktører stillet den ganske urimelige Fordring; at en Orkestermusiker, der har spillet i et Teaters Orkester i to paa hinanden følgende Sæsoner, ikke f. Eks. ved Kapelmesterskifte skal kunne afskediges uden gyldig Grund. De have tillige opstillet for Teatrene, hvad de kalde et Normalorkester; i de fire store Teatre skal det være paa 15 Mand, i Serveringsteatrene paa 7. Hvis nu en Direktør ønsker et noget mindre Orkester, skal han betale de resterende Musikere ganske uforholdsmæssig dyrt. Det manglede virkelig bare, at en Teaterdirektør ikke skulde kunde fastsætte, hvor mange Mand han vil have i sit Orkester, eller at en Kapelmester ikke skulde have Ret til at bestemme, hvilke Musikere han ønsker at samarbejde med. Orkesterforeningens Bestyrelse er desværre paa Veje til i nogen Grad at forskertse den Publikumssympati, der er saa naturlig, naar det gælder Musikere.

Men til Trods herfor, til Trods for, at Tiden ikke just er til at berøve Statskassen Indtægter, vilde jeg med Glæde have stemt for Lovforslaget, hvis jeg havde ment, at det i nævneværdig Grad vilde komme Orkestermusikerne til gode. Men det mener jeg, det ikke vil. Jeg tror ikke paa, at de Restauratører, der nu have indskrænket deres Orkestre, efter Musikerskattens Ophør ville anskaffe ligesaa store Orkestre som før. Skatten var for dem vist et kærkomment Paaskud til at indskrænke deres aftenlige Udgifter. Og de have sikkert gjort den Erfaring, at deres Forretning gaar akkurat lige saa godt, at de sælge lige saa meget, enten de f. Eks. have 10 Musikere eller 8. Tro ærede Medlemmer virkelig, at disse Restaurationer ville genengagere de to Stemmer, der dog koste mellem 10 og 16 Kr. pr. Aften, fordi de slippe for at betale den ene Krone i Afgift? Jeg tror det sandelig ikke. Paa samme Maade vil det gaa med de mindre Beværtninger, hvor man fuldstændig har afskaffet Musikken. Denne Skat af 1 Krone for et Klaver og en

Violin vil ikke kunne ruinere sin Mand, og har han afskaffet sit Klaver og Violin, er det, fordi han har indset eller ment at indse, at der kommer lige mange Gæster i hans Beværtning, enten der er Musik eller ej. Jeg kan derfor ikke stemme for det foreliggende Lovforslag. Jeg tror at staa ret ene med min Overbevisning, og jeg taler ikke paa mit Partis Vegne. Men jeg kan ikke se rettere, end at de 50,000 Kr. aarlig, som Staten vil miste, kun i ganske ringe Grad ville komme Musikerne til gode, men i overvejende Grad komme Restauratørerne til gode. Selv om naturligvis vore Restauratører ere fortræffelige Folk, hvem jeg under alt godt, finder jeg dog, at det danske Folks Nationalgave til dem er noget urimelig.

Den nuværende Afgift af Musikautomater i Beværtningslokaler foreslaas ligeledes strøgen. Den højtærede Finansminister nævnedes ved Fremstættelsen af Lovforslaget, hvilke Besværligheder en Beskatning af Musikautomaterne kunde forvolde. Disse Vanskeligheder ere dog overvundne i andre Byer, hvor man har denne Beskatningsmaade. Her kan man i alt Fald ikke tale om, at det er Musikerne, der beskattes, og selv om Afgiften ikke vil indbringe store Beløb, forekomme disse Skrigemaskiner mig at være et særdeles tiltalende Skatteobjekt.

Loven tænkes at skulle træde i Kraft til 1. Juli. For Musikernes Vedkommende vil jeg ligesom det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) og det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) beklage, at Lovforslaget ikke er blevet forelagt før. Vore Friluftsetablissementer have allerede engageret og fastsat Størrelsen af deres Orkestre, og jeg maa desværre formode, at ogsaa disse Orkestre af Hensyn til Musikerskatten ere blevne noget beklippede.

Jeg skal dernæst gaa over til at tale om det Lovforslag, som er indbragt af ærede socialdemokratiske Medlemmer, og som den højtærede Formand har givet os Tilladelse til at drøfte med det samme. Dette Lovforslag maa jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme imod. Da den saakaldte Forlystelsesskat i Fjor var til Behandling i dette Ting, begrundede jeg udførligt og gentagende min Stilling til det; det vilde være overflødigt og unyttigt, om jeg gjorde det her igen. Som Lovforslaget oprindeligt var fremsat, var jeg dets absolutte Modstander. Det blev imidlertid efter min Mening saa meget forbedret i Landstinget, at jeg kunde give det min Tilslutning.